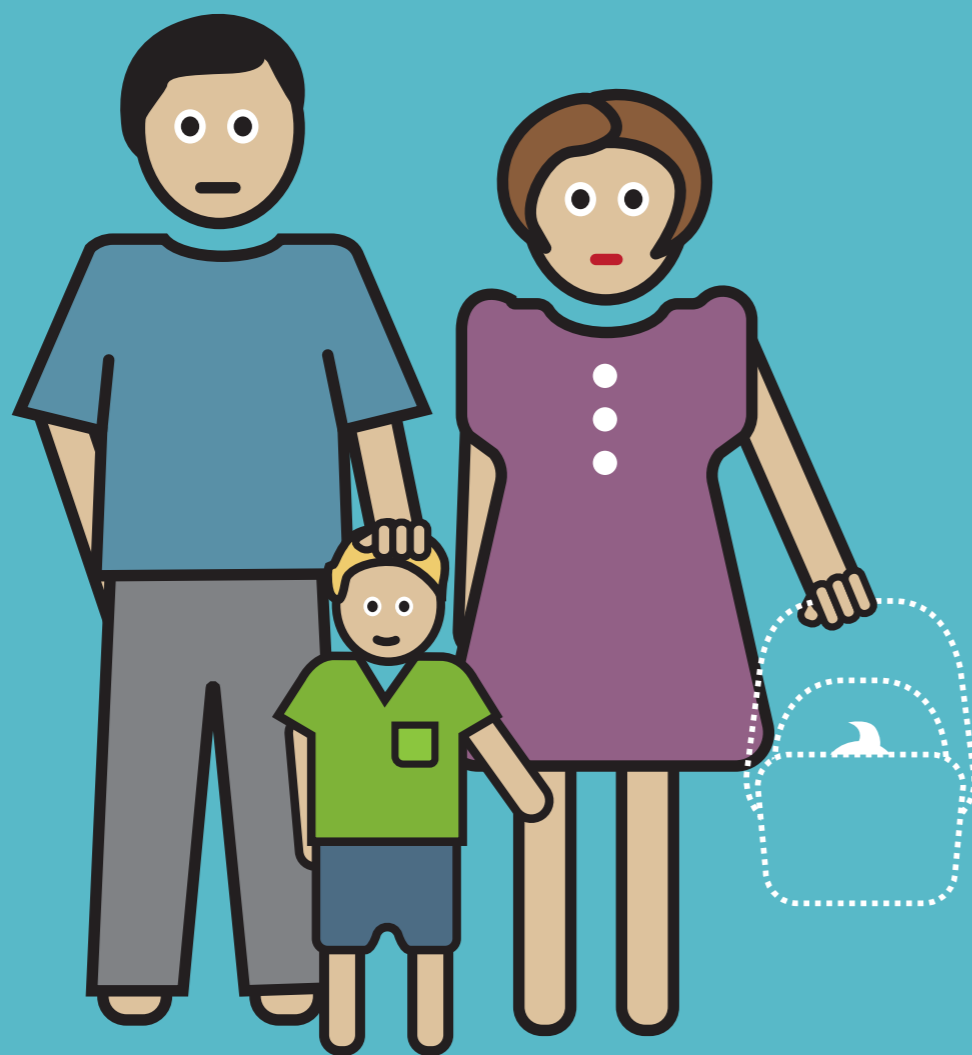

Naar het ziekenhuis voor een tweede COMPLEET OF NOG NIET?

Je hebt al een kind en wilt graag een tweede.
Wanneer dat niet vanzelf gaat, moet je keuzes maken:
(opnieuw) het ziekenhuis in of je neerleggen bij de situatie.
Drie stellen vertellen over hun worsteling met die keuze.

Twee jaar geleden kregen Henrike (31) en Jeroen (39) via IVF een dochter: Ilse. Begin dit jaar kozen ze er bewust voor om opnieuw het traject in te gaan.

‘Ditmaal durf ik op de rem te trappen’

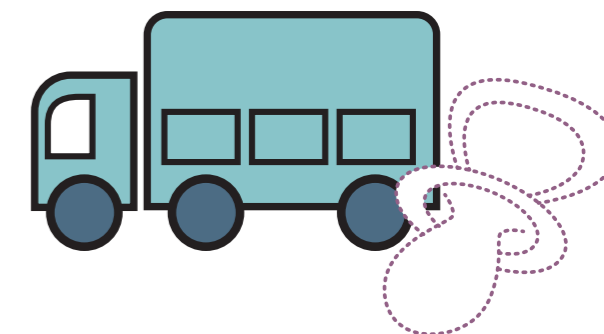
Henrike:

‘Toen Jeroen en ik elkaar net kenden, zeiden we nog: “Wij stappen nooit die medische molen in!” Te veel mensen in onze omgeving had ik samen kapot zien gaan in zo’n traject. Dat had ik er niet voor over. Toch rolden we erin. Het was geen bewuste stap. Eerder: we hebben een probleem, wat zijn onze opties? Na tweeënhalf jaar leidde dat tot een IVF-behandeling. De arts waarschuwde dat gezien onze situatie de kans van slagen klein was. Ik zag het als een afsluiting van het medische traject, een overbrugging naar adoptie. Maar het onvoorstelbare gebeurde: ik werd zwanger! Tijdens de zwangerschap spraken Jeroen en ik uit dat we graag meer kinderen wilden. Daar wilden we niet lang mee wachten: we hadden al ervaren hoe intensief het traject is. Vlak na de geboorte van Ilse verdween de haast. We hadden een kind waar we helemaal vol van waren! De gedachte aan een tweede verdween wat naar de achtergrond. Begin dit jaar besloten we om opnieuw de molen in te stappen. De belangrijkste reden daarvoor is dat ik Ilse een broertje of zusje gun. Ditmaal valt de keuze om opnieuw het traject in te gaan me zwaarder. Waar ik de eerste keer geen enkele moeite had met hormonen spuiten en ziekenhuisbezoeken, heb ik dat nu wel. Net of ik er de eerste keer met oogkleppen doorheen sjeesde en deze nu zijn afgevallen. Ik weet wat me te wachten staat. Ik merk dat ik alles wat gebeurd is eerst een plek moet geven. Ook is het heilige moeten er nu af. Bovendien beseffen we steeds beter dat wat we nu doen, nooit ten koste mag gaan van ons en Ilse. Ik weet dat ons leven ingrijpend verandert als we weer midden in het traject zitten. Ik durf op de rem te trappen. Soms vraag ik me af of de omgeving ons net zo zal steunen als de vorige keer. En of ik daar eigenlijk wel recht op heb: we hebben immers al een kind! Terwijl ik die steun juist zo hard nodig heb om het traject ook deze keer te doorstaan.’

‘Na de geboorte van Ilse viel de druk weg’

Jeroen:

‘Altijd heb ik een groot gezin gewild, maar na de geboorte van Ilse overviel mij het gevoel: we zijn compleet. De druk viel plotseling weg. Tijdens de zwangerschap voelden we de tijd nog dringen, maar nu was er rust, ik genoot van ons gezin. Daar kwam bij dat Ilse een behoorlijk pittig kind is. Twee jaar lang hebben we gebroken nachten gehad. Nu gaat het een stuk beter. Een tijdje geleden zijn we weer begonnen met behandelingen. Het feit dat ik weet wat mij te wachten staat, maakt het anders dan de eerste keer. Die kennis maakt het gemakkelijker voor mij. Het geeft me vertrouwen. Ondanks mijn ervaring dat elke stap die we zetten, weer gevolgd zal worden door een nieuwe stap. We hebben nog vijf cryo’s liggen, die wil ik graag een kans geven. Voor mij is het makkelijk het praktische deel op me te nemen. Moet het ziekenhuis worden gebeld voor een afspraak? Dan pak ik de telefoon. Henrike neemt de fysieke kant al voor haar rekening. Op deze manier doen we het echt samen. Als alle terugplaatsingen mislukken, zouden we opnieuw een IVF-traject in moeten gaan. Ik betwijfel of we dat doen. Tegelijkertijd vermoed ik dat we tegen die tijd ook weer bereid zijn om die stap te zetten. Ik verwacht dat we steeds onze grenzen verleggen, net als de eerste keer. Maar er is één onmiskenbare grens die we beslist niet over gaan: het traject mag nooit ten koste gaan van Ilse.’

Thijs (7) werd geboren na IVF. Toen hij bijna één jaar was, wilde Marieke (44) de medische molen weer in. Maar haar man Dirk (48) stond lijnrecht tegenover haar.

‘Ik vond Marieke lichamelijk te zwak’

Dirk:

‘De eerste keer wilde ik absoluut de medische molen in, nadat uit onderzoek was gebleken dat er geen kans meer was op een spontane zwangerschap. Marieke had daarvoor een buitenbaar-moederlijke zwangerschap gehad. Omdat ze een infectieziekte had, konden we niet meteen het traject in.

Pas na een jaar was Marieke voldoende hersteld om met de behandelingen te beginnen. Via IVF raakte ze zwanger. In die tijd maakten we drie keer mee dat een kindje van vrienden vlak na de geboorte overleed. Dat hakte erin bij mij. Toen Thijs gezond werd geboren, ervoer ik dat als een wonder.

Ik begreep dat Marieke over een tweede zwangerschap begon. Diep in mijn hart wilde ik ook niets liever, maar ik vond haar lichamelijk te zwak. Na die infectie is ze fysiek nooit meer helemaal de oude geworden. Daarbij was Thijs het eerste jaar veel ziek en had Marieke het mentaal zwaar.

Alles bij elkaar keek ik anders tegen een volgende zwangerschap aan. Ik wilde niet dat Marieke eraan onderdoor zou gaan. We raakten in een discussie verwickeld. Zij keek er anders tegenaan. Mijn gevoel zei dat het niet verstandig was, maar daarbij kon ik niet terugvallen op harde feiten. Dat vond ik lastig.

Hoe pijnlijk ook, de belasting van een tweede traject vond ik te zwaar voor haar én ons gezin. Straks hadden we twee kinderen, maar woonden we apart. Dat ze boos op mij was, begreep ik helemaal. Maar liever dat, dan dat het mis zou gaan met haar. Uiteindelijk heeft ze zich erbij neergelegd. Daar heb ik bewondering voor, al had ik liever gezien dat het een beslissing van ons samen was geweest. Nu voelt het als een egoïstische keuze, terwijl dat absoluut niet zo is. Ik ben ontzettend dankbaar voor wat we samen hebben.’

‘Zijn standpunt was koersbepalend’

Marieke:

‘Voor mij was het vanzelfsprekend dat we een tweede traject in zouden gaan. Het eerste was zo goed verlopen. Maar Dirk reageerde terughoudend. We moesten blij zijn dat het gelukt was één gezond kind te krijgen. Ook liet hij duidelijk merken bezorgd te zijn over mijn lichamelijke en mentale gesteldheid. Hij vond het IVF-traject pittig en wilde niet dat ik dit nog een keer zou doorstaan.

Terwijl ik voor mijn gevoel mentaal de hele wereld aankon. Fysiek zou een volgend traject het nodige van mij vragen, maar ik wist wat me te wachten stond. De gesprekken over een tweede poging zorgden telkens voor spanningen tussen ons. Ik was verdrietig en begreep hem niet. “Wil jij dan geen broertje of zusje voor Thijs?” vroeg ik hem verwijtend. Ik was teleurgesteld en boos op hem. Zijn standpunt was koersbepalend, ook voor mijn leven. Voor mijn gevoel leefde ik in een gezin dat niet compleet was.

Ik was ervan overtuigd dat Dirk geen tweede kind wilde. Toch hoopte ik na elk gesprek dat hij zou zeggen: “Laten we het toch proberen!” Maar langzaam werd mij duidelijk dat we het nooit eens zouden worden. Pas na vier jaar lukte het me om mijn eigen emoties los te laten. Toen ontstond ruimte om te vragen naar zijn beleving.

Hoewel het onderwerp groot en aanwezig was in onze relatie, heb ik nooit minder van Dirk gehouden. Ik ben dankbaar dat we in gesprek zijn gebleven en blij dat ik mijn gevoel heb weten om te draaien. Op mijn 43^e verjaardag heb ik bewust een knop omgezet. Ik respecteer Dirks beslissing en ben niet meer boos op hem. Ik heb leren accepteren dat het verdriet er is en er altijd mag zijn.’

Zonder enig probleem werden Roland (41) en Sandra (40) tien jaar geleden ouders van Mike, maar een tweede zwangerschap bleef uit. Uiteindelijk werd na drie IUI-pogingen hun tweede zoon Dean (3) geboren.

‘Ik wist duidelijk waar mijn grens lag’

Sandra:

‘Ik ben enig kind. Niet dat ik dat als vervelend heb ervaren, maar ik gunde Mike een broer of zus. Daar deel je dingen toch anders mee dan met je ouders. Toen ik na een maand gewoon ongesteld werd, stelden we lacherig onze verwachtingen bij – van de oudste was ik namelijk na een maand al zwanger! Maar na twee jaar proberen was het nog niet gelukt.

Via de huisarts werden we doorverwezen voor verder onderzoek. Ik wilde weten wat er aan de hand was, maar werd mij ook bewust van de situatie waarin ik zat. Ik had al een kind! Hoe anders was de situatie voor vrienden die geen kind hadden en al veel medische behandelingen hadden ondergaan. Mijn positie voelde wezenlijk anders.

De medische molen zag ik eerder als luxeprobleem. Ik wilde een beetje hulp van buitenaf proberen, maar wist direct duidelijk waar mijn grens lag. Alleen IUI en onder de voorwaarde dat mijn man de spuiten zou zetten. Dat was al een hele drempel. Verder gaan voelde als een brug te ver: ik ben doodsbang voor naalden en ziekenhuizen.

Roland respecteerde mijn grens. De gesprekken die we hadden over het medische traject, verliepen heel natuurlijk. Omdat we al een kind hadden, kon ik onze situatie makkelijker relativiseren. De eerste poging mislukte en de tweede eindigde in een miskraam. Dat kon dus ook nog. Ik vond het zwaarder worden, maar besloot toch door te gaan. Ik was tenslotte wél zwanger geraakt. De derde poging was raak.

Terugkijkend zie ik hoe belangrijk het is zo’n traject echt met elkaar te doen. Zwanger worden is één, maar als dat lukt moet je ook samen verder. Juist doordat we elkaar respecteerden en ik niet bang was mijn grens duidelijk aan te geven, voelde het goed.’

‘Ik besepte dat één kind al prachtig is’

Roland:

‘Ik stond heel onbevangen tegenover zwanger worden. Het klinkt zo eenvoudig! Geen moment dacht ik dat het ons niet zou lukken. In mijn beleving was een gezin pas compleet met twee of drie kinderen.

Toen de tweede zwangerschap uitbleef, was ik daar laconiek onder. Sandra was eerder zwanger geraakt, een tweede keer lukte vast ook. Maar de tijd verstreek. Ik was meer bezig met het toenemende leeftijdsverschil tussen de kinderen dan met de kans dat het misschien niet zou lukken.

Toch was het vreemd. Waarom werd Sandra niet zwanger? Ik voelde mij licht opgelaten toen we na twee jaar bij de huisarts zaten. Wat kon die man met ons? We hadden immers al bewezen dat zwanger worden geen probleem was. Het bezoek voelde niet als stap in de medische molen, het was meer een logisch gevolg op de vraag die we hadden.

Ook de volgende stap ervoer ik zo. Uit onderzoek bleek dat mijn zaad niet helemaal goed was. Pas na een half jaar kwam voor het eerst de gedachte in mij op dat spontaan zwanger worden misschien niet zou lukken. Inmiddels was het verlangen naar een tweede kind sterker geworden. Waar IUI geen optie was toen we het ziekenhuis instapten, stond ik daar een jaar later toch anders in. Gevoelsmatig was die stap kleiner geworden.

Tegelijkertijd voelde IUI duidelijk als definitieve grens. Verder gaan betekende veel medisch ingrijpen. Dat wilde ik niet, ook niet voor Sandra. Zij zou alle behandelingen moeten ondergaan. Haar welzijn was leidend voor mij. Ongemerkt was mijn beleving van een "compleet gezin" gaandeweg verschoven. Eén kind was al prachtig. De geboorte van Dean na de derde IUI-poging voelde daardoor als extra cadeau.’ <<